

Tisdagen den 5 juli 2011

- f) i den nya författningen uttryckligen skydda alla grundläggande medborgerliga och sociala rättigheter i linje med Ungerns internationella åtaganden, införa förbud mot dödsstraff, mot livstids fängelse utan möjlighet till benådning och mot diskriminering på grund av sexuell läggning, ge tillräckliga garantier för skyddet av grundläggande rättigheter samt klargöra att de grundläggande rättigheterna är ovillkorliga och förvärfvas vid födseln,
- g) se till att omorganiseringen av systemet med parlamentariska kommissarier inte urholkar de befintliga garantierna för skyddet och främjandet av rättigheter inom områden som skyddet av nationella minoriteter, personuppgiftsskyddet och insynen i offentligt relevant information samt oberoendet för de organ som ansvarar för dessa områden, och
- h) se till att införlivandet av stadgan om de grundläggande rättigheterna i den nya författningen inte orsakar tolkningsproblem eller leder till överlappande behörigheter mellan inhemska domstolar, den nya ungerska författningsdomstolen och Europeiska unionens domstol.
2. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att genomföra en djupgående granskning och analys av den nya författningen och av de kardinallagar som kommer att antas i framtiden, i syfte att kontrollera att dessa stämmer överens med unionens regelverk, i synnerhet Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, samt med bokstaven och andan i fördragen.
3. Europaparlamentet uppdrar åt sina behöriga utskott att i samarbete med Venedigkommissionen och Europarådet följa upp ärendet och fastställa om och hur rekommendationerna har genomförts.
4. Europaparlamentet uppdrar åt talmannen att översända denna resolution till rådet, kommissionen, Europarådet, medlemstaternas regeringar och parlament, byrån för grundläggande rättigheter, OSSE och FN:s generalsekreterare.

Femte sammanhållningsrapporten och strategin för sammanhållningspolitiken efter 2013

P7_TA(2011)0316

Europaparlamentets resolution av den 5 juli 2011 om kommissionens femte sammanhållningsrapport och strategin för sammanhållningspolitiken efter 2013 (2011/2035(INI))

(2013/C 33 E/04)

Europaparlamentet utfärdar denna resolution

- med beaktande av kommissionens meddelande av den 9 november 2010 med titeln "Slutsatserna i den femte rapporten om ekonomisk, social och territoriell sammanhållning: sammanhållningspolitikens framtid" (KOM(2010)0642) (nedan kallat "slutsatserna"),
- med beaktande av kommissionens femte rapport om ekonomisk, social och territoriell sammanhållning med titeln "Att investera i EU:s framtid" av den 9 november 2010 (nedan kallad "femte sammanhållningsrapporten"),
- med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt del III, avdelning XVIII därav,

Tisdagen den 5 juli 2011

- med beaktande av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1080/2006 av den 5 juli 2006 om Europeiska regionala utvecklingsfonden och om upphävande av förordning (EG) nr 1783/1999 ⁽¹⁾,
- med beaktande av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1081/2006 av den 5 juli 2006 om Europeiska socialfonden och om upphävande av förordning (EG) nr 1784/1999 ⁽²⁾,
- med beaktande av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1082/2006 av den 5 juli 2006 om en europeisk gruppering för territoriellt samarbete (EGTS) ⁽³⁾,
- med beaktande av rådets förordning (EG) nr 1083/2006 av den 11 juli 2006 om allmänna bestämmelser för Europeiska regionala utvecklingsfonden, Europeiska socialfonden och Sammanhållningsfonden ⁽⁴⁾,
- med beaktande av rådets förordning (EG) nr 1084/2006 av den 11 juli 2006 om inrättande av Sammanhållningsfonden och om upphävande av förordning (EG) nr 1164/94 ⁽⁵⁾,
- med beaktande av rådets förordning (EG) nr 1085/2006 av den 17 juli 2006 om upprättande av ett instrument för stöd inför anslutningen (IPA) ⁽⁶⁾,
- med beaktande av rådets förordning (EG) nr 1906/2006 av den 18 december 2006 om regler för företags, forskningscentrums och universitets deltagande i sjunde ramprogrammet och för spridning av forskningsresultat (2007–2013) ⁽⁷⁾,
- med beaktande av sin resolution av den 24 april 2007 om framtida utvidgningars konsekvenser för sammanhållningspolitikens effektivitet ⁽⁸⁾,
- med beaktande av sin resolution av den 24 mars 2009 om grönboken om territoriell sammanhållning och läget i debatten om den kommande reformen av sammanhållningspolitiken ⁽⁹⁾,
- med beaktande av sin resolution av den 20 maj 2010 om sammanhållningspolitikens bidrag till att uppnå Lissabon- och Europa 2020-målen ⁽¹⁰⁾,
- med beaktande av sin resolution av den 22 september 2010 om den europeiska strategin för ekonomisk och social utveckling i bergsregioner, öregioner och glesbefolkade regioner ⁽¹¹⁾,
- med beaktande av sin resolution av den 7 oktober 2010 om EU:s sammanhållnings- och regionalpolitik efter 2013 ⁽¹²⁾,
- med beaktande av sin resolution av den 7 oktober 2010 om Europeiska socialfondens framtid ⁽¹³⁾,
- med beaktande av sin resolution av den 23 juni 2011 om lägesrapport om och framtida synergier för ökad effektivitet mellan Europeiska regionala utvecklingsfonden och andra strukturfonder ⁽¹⁴⁾,

⁽¹⁾ EUT L 210, 31.7.2006, s. 1.

⁽²⁾ EUT L 210, 31.7.2006, s. 12.

⁽³⁾ EUT L 210, 31.7.2006, s. 19.

⁽⁴⁾ EUT L 210, 31.7.2006, s. 25.

⁽⁵⁾ EUT L 210, 31.7.2006, s. 79.

⁽⁶⁾ EUT L 210, 31.7.2006, s. 82.

⁽⁷⁾ EUT L 391, 30.12.2006, s. 1.

⁽⁸⁾ EUT C 74 E, 20.3.2008, s. 275.

⁽⁹⁾ EUT C 117 E, 6.5.2010, s. 65.

⁽¹⁰⁾ EUT C 161 E, 31.5.2011, s. 120.

⁽¹¹⁾ Antagna texter, P7_TA(2010)0341.

⁽¹²⁾ Antagna texter, P7_TA(2010)0356.

⁽¹³⁾ Antagna texter, P7_TA(2010)0357.

⁽¹⁴⁾ Antagna texter, P7_TA(2011)0286.

Tisdagen den 5 juli 2011

- med beaktande av kommissionens meddelande av den 26 maj 2004 med titeln "Ett starkare partnerskap för de yttersta randområdena" (KOM(2004)0343) och kommissionens meddelande av den 17 oktober 2008 med titeln "De yttersta randområdena: en tillgång för Europa" (KOM(2008)0642),
- med beaktande av kommissionens meddelande av den 3 mars 2010 med titeln "Europa 2020 – En strategi för smart och hållbar tillväxt för alla" (KOM(2010)2020),
- med beaktande av kommissionens meddelande av den 6 oktober 2010 med titeln "Hur regionalpolitiken kan bidra till smart tillväxt i Europa 2020" (KOM(2010)0553),
- med beaktande av kommissionens meddelande av den 26 januari 2011 med titeln "Regionalpolitikens bidrag till Europa 2020-strategins mål för hållbar tillväxt" (KOM(2011)0017),
- med beaktande av rådets (allmänna frågor) slutsatser av den 21 februari 2011 om den femte rapporten om ekonomisk, social och territoriell sammanhållning (06762/2011),
- med beaktande av Regionkommitténs yttrande av den 1 april 2011 om femte sammanhållningsrapporten ⁽¹⁾,
- med beaktande av artikel 48 i arbetsordningen,
- med beaktande av betänkandet från utskottet för regional utveckling och yttrandena från utskottet för sysselsättning och sociala frågor, budgetkontrollutskottet och utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män (A7-0222/2011), och av följande skäl:
  - A. EU:s sammanhållningspolitik har bidragit i betydande grad till att produktiviteten har ökat i alla EU-regioner under den förra och den pågående stödperioden. Dessutom visar efterhandsutvärderingar att de ekonomiska, sociala och regionala skillnaderna har minskat tydligt. På samma sätt har utvecklingen positiva effekter på den sociala tryggheten och på investeringar i miljöskydd.
  - B. Sammanhållningspolitiken var tänkt att fungera som motvikt till den inre marknaden och främja utvecklingen av ett innovativt, beskyddande och solidariskt Europa med tanke på utmaningar som globalisering, demografiska förändringar och resursbevarande. Alla regioners inneboende potential bör utnyttjas för att främja tillväxt och regional och social sammanhållning.
  - C. Sammanhållningspolitiken är en fråga av verklig relevans för medborgarna, eftersom den gör att EU blir närvarande i människors vardag och syns och hörs mer i medlemsstaterna.
  - D. Sammanhållnings- och strukturpolitiken har visat sig vara flexibel i krissituationer och har i betydande grad kunnat bidra till olika nationella program för ekonomiska incitament och utbildning. Det är viktigt att denna flexibilitet upprätthålls.
  - E. EU:s strukturpolitik bidrar på ett betydande sätt till att övervinna den ekonomiska och finansiella krisen. Strukturpolitikens utjämnande effekter och betoningen på innovation ger EU-regionerna avgörande impulser för att de ska uppgradera sin infrastruktur, stärka den regionala innovationskraften och säkra en miljömässigt hållbar utveckling.

⁽¹⁾ EUT C 166 7.6.2011, s. 35.

Tisdagen den 5 juli 2011

- F. Strukturfondernas inriktning på Lissabonmålen har varit framgångsrik, vilket de imponerande kvoterna omsättning/köpkraft för målen "konvergens" och "regional konkurrenskraft och sysselsättning" har visat, och 20 procent av projekten för målet "territoriellt samarbete" är inriktade på Lissabonmålen.
- G. Syftet med det territoriella samarbetet är att territorierna och regionerna ska gå samman för att bemöta sina gemensamma utmaningar, minska de fysiska, administrativa och lagstiftningsmässiga hinder som motverkar detta samarbete och mildra "gränseffekten".
- H. Att Lissabonstrategin delvis har misslyckats beror inte på att sammanhållningspolitiken inte genomförts fullt ut, utan snarare på bristen på flernivåstyrning och på att strategin inte förankrats på regional och lokal nivå. Det beror även på effekterna av finanskrisen och bristerna i genomförandet av den inre marknaden, avsaknaden av budgetdisciplin och otillfredsställande makroekonomiska förhållanden i enskilda medlemsstater.
- I. Felkvoter och missbruk av stödmedel har under de senaste perioderna minskat betydligt. Det är dock beklagligt att strukturpolitiken alltjämt är ett politikområde där det råder många missförhållanden och att en del medlemsstater fortfarande inte har effektiva mekanismer mot missbruk av stödmedel och för återkrävande av oriktigt utbetalade medel. När missförhållanden inte anmäls kan detta antingen bero på slarv eller vara avsiktligt. Det ska dock påpekas att många av bristerna i sammanhållningspolitiken kan tillskrivas andra rättsliga krav, t.ex. avseende offentlig upphandling, miljö och statligt stöd.
- J. Det nuvarande målsystemet för sammanhållnings- och strukturpolitiken (konvergens, konkurrenskraft och sysselsättning, territoriellt samarbete) har generellt varit framgångsrikt med flernivåstyrning, övergripande mål och planeringssäkerhet tack vare tillförlitliga finansiella anslag och en godtagen planeringsperiod (sju år). Det har dock förekommit avsevärda förseningar i programplaneringen till följd av alltför långdragna finans- och lagstiftningsrelaterade förhandlingar i EU:s beslutsprocess och långtgående ändringar av sammanhållningspolitikens bestämmelser.
- K. Konsekvent främjande och utveckling av konvergensregioner har en positiv inverkan på efterfrågan på varor och tjänster på dessa marknader, och har således påvisbara positiva effekter även på EU:s rikare medlemsstater.
- L. Regionalekonomisk och social obalans, lägesrelaterade nackdelar för vissa regioner (särskilt de yttersta randområdena), specifika strukturella problem och behovet av anpassning till de nya utmaningarna gör att det även i fortsättningen behövs en omfattande och välfinansierad sammanhållningspolitik från EU:s sida i alla EU-regioner. Detta är också något som krävs Lissabonfördraget.
- M. Med tanke på sammanhållningspolitikens strategiska betydelse för framtiden bör den inte utnyttjas som en justeringsvariabel i kommande budgetförhandlingar.

Sammanhållningspolitikens mervärde och investeringsprioriteringar

1. Europaparlamentet efterlyser en starkare betoning av det europeiska mervärdet för program inom sammanhållnings- och strukturpolitiken. Detta mervärde uppnås enligt parlamentet om EU-projekt innebär en ihållande ekonomisk, infrastrukturell, social och/eller miljömässig uppvärdering av missgynnade, mindre utvecklade regioner och om detta inte skulle uppnås utan incitament från EU.

Tisdagen den 5 juli 2011

2. Europaparlamentet konstaterar vidare att EU:s stöd främjar detta mervärde om stödprojekt på nationell, regional och lokal nivå även bidrar till att uppnå alleuropeiska mål i fråga om europeisk integration, ekonomisk tillväxt, forskningsinsatser, miljöskydd, kultur, resursbesparingar, idrott, demografiska förändringar, hållbar energiförsörjning, social sammanhållning eller gränsöverskridande utveckling och om detta inte skulle uppnås utan incitament från EU.
3. Europaparlamentet anser att en stor fördel med sammanhållningspolitiken är att europeiska mål förverkligas genom ett decentraliserat tillvägagångssätt och principen om flernivåstyrning och delad förvaltning, vilket innebär ett mervärde i sig. Parlamentet anser att flernivåstyrning med väldefinierade strukturer och ansvarsområden innebär ett förkroppsligande av subsidiaritetsprincipen och ett erkännande av de regionala myndigheternas betydelse för genomförandet av sammanhållningspolitiken. Parlamentet begär att denna partnerskapsprincip och de berörda parternas egenansvar ska stärkas ytterligare genom införandet av detaljerade och bindande bestämmelser i en territoriell pakt som varje medlemsstat fastställer, så att man får till stånd en mer resultatorienterad planering och tillämpning.
4. Europaparlamentet anser att insyn i sammanhållningspolitiken och dess programplaneringsperiod, fördelning av kostnader och tillgång till information för möjliga mottagare av medel från strukturfonderna är nödvändiga villkor för att man ska kunna uppfylla sammanhållningspolitikens övergripande mål, och att insyn därför bör införas som en sektorsövergripande princip inom sammanhållningspolitikens programplaneringsförfaranden och i beslutsprocessen under nästa finansieringsperiod. Parlamentet framhåller att förteckningen över mottagare även fortsättningsvis bör offentliggöras, framför allt på internet, eftersom det är ett effektivt verktyg för att förbättra insynen.
5. Europaparlamentet ser kraven på öppenhet och insyn (slutmottagarens offentliggörandeskyldigheter) som ett omistligt instrument även för experter, allmänhet och politiker när man kontrollerar att strukturfonderna har använts i överensstämmelse med de uppsatta målen och med lagstiftningen. Rapporteringen bör inte enbart ske på det egna språket, utan även på något av EU:s tre arbetsspråk (engelska, franska eller tyska), och informationen bör presenteras på ett mer enhetligt sätt.
6. Europaparlamentet framhåller att de regionala skillnaderna visserligen har visat en tendens att minska, men att det fortfarande förekommer stor obalans – som till och med ökar mellan och inom en del medlemsstater – och att sammanhållningspolitiken därför måste koncentreras ytterligare på att minska skillnaderna och skapa en harmonisk och hållbar utveckling för alla europeiska regioner, oavsett vilken medlemsstat de ligger i.
7. Europaparlamentet inser att regioner som är särskilt missgynnade när det gäller läge och topografi har särskilda behov. Parlamentet uppmanar därför medlemsstaterna och kommissionen att liksom i tidigare fall behålla särskilda stödförmåner för de minst gynnade regioner som nämns i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (regioner i yttersta randområden, de nordligaste regionerna med mycket låg befolkningstäthet samt ö-, bergs- och gränsregioner), så länge det är effektivt och tillför ett europeiskt mervärde.
8. Europaparlamentet inser att regioner som är särskilt missgynnade när det gäller läge, demografiska förändringar eller specifika begränsningar, till exempel på grund av sin topografi, har särskilda behov, men att även deras potential måste tas i beaktande. Därför måste man enligt parlamentet liksom i tidigare fall behålla särskilda stödförmåner, flexibilitet och särskild budgetfinansiering för de minst gynnade regioner som nämns i artiklarna 349 och 174 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (regioner i yttersta randområden, inklusive yttersta landsbygdsområden, de nordligaste regionerna med mycket låg befolkningstäthet, långa avstånd och nordliga klimatförhållanden, samt ö-, bergs- och gränsregioner). I dessa regioner bör det finnas gynnsammare investeringsvillkor, antingen genom direktstöd eller genom skattelättnader. Vidare efterlyser parlamentet studier av hur man kan behålla eller skapa vissa förmåner för dessa regioner för att på så vis se till att användningen av sammanhållningspolitikens instrument anpassas till deras ekonomi, med beaktande av betydelsen hos små och medelstora företag i dessa regioner och behovet av konkurrenskraft och lika möjligheter, så att de kan bli till en integrerad del av EU:s inre marknad.

Tisdagen den 5 juli 2011

9. Europaparlamentet poängterar att unionen kommer att kunna hävda sig i den globala konkurrensen endast om dess sammanhållningspolitik till fullo lyckas utnyttja utvecklingspotentialen i alla regioner, tätortsområden och städer och medger tillräckligt flexibla lösningar på de utmaningar och flaskhalsar som identifieras i Europa 2020-strategin. Parlamentet framhåller därför att de riktade insatserna i form av medel från strukturfonderna måste kompletteras med ett brett territoriellt synsätt för att uppväga de strukturella svagheter som även finns i starkare regioner. Sammanhållningspolitiken är emellertid inte bara ett verktyg för att genomföra Europa 2020-strategin, och parlamentet framhåller att en fortsatt inriktning på sammanhållningspolitikens grundprinciper kommer att ge ett mervärde, eftersom Europa 2020-strategins resultat kommer att bestå även efter det att strategin har upphört.

10. Europaparlamentet betonar att sammanhållningspolitiken även fortsättningsvis måste inriktas på territoriell sammanhållning och understryker att Lissabonfördraget har utökat målen för den ekonomiska och sociala sammanhållningen med den "territoriella sammanhållningen". Parlamentet konstaterar att detta mål även i fortsättningen är nära kopplat till utmaningarna för den ekonomiska och sociala sammanhållningen och att det ökar sammanhållningspolitikens europeiska mervärde. Parlamentet betonar att den territoriella sammanhållningen även är relevant på subregional nivå, särskilt i stadsområden (stadsområden med problem, okontrollerad stadsutbredning), även i de regioner som anses vara rika.

11. Europaparlamentet anser att makroregionala strategier innebär en stor möjlighet att utnyttja överregional potential bättre, förbättra samarbetet mellan de olika styrelsenivåerna och gemensamt möta gemensamma utmaningar, som miljöskydd eller utnyttjande av resurser och utvecklingsmöjligheter, och på så vis möjliggöra en mer effektiv, balanserad och hållbar utveckling. Parlamentet betonar att man på ett effektivare sätt måste koppla territoriella samarbetsprogram till territoriella strategier (som regionala utvecklingsplaner, lokala utvecklingsstrategier och lokala utvecklingsplaner). Parlamentet framhåller möjligheten till mer mål-inriktad användning av EU:s strukturfonder genom bättre samordning av befintliga stödmekanismer, utan att detta leder till en ökning av de medel som är reserverade för dessa interregionala samarbetsområden. Enligt parlamentet bör inga nya instrument, finansiella medel eller genomförandestrukturer skapas för dessa strategier, och det finansiella stöd som regionerna mottar för mindre utvecklingsprojekt får inte påverkas. Vidare anser parlamentet att den makroregionala metoden kan tillämpas för att förstärka banden mellan sammanhållningspolitiken och grannskapspolitiken. Parlamentet uppmuntrar i detta sammanhang kommissionen och medlemsstaterna att i större utsträckning beakta ESF:s territoriella dimension, särskilt i fråga om tillgång till sysselsättning.

12. Europaparlamentet tvivlar på att särskilda operativa program för funktionella geografiska enheter, såsom grupper av myndigheter, även på det lokala planet, havsområden eller flodområden, kommer att ge några extra fördelar, särskilt när det saknas en politisk instans (inklusive demokratiskt valda myndigheter) med tillräckligt omfattande ansvar för att genomföra programmen. Parlamentet kräver i stället intensivare samordning av makroregionala, storstadsrelaterade eller miljömässiga och geografiska strategier på mellanstatlig nivå och att man tar lämplig hänsyn till dessa funktionella geografiska enheter inom de nationella operativa programmen för att underlätta användningen av EU:s finansiering av interregionala utvecklingsprojekt. Parlamentet anser att särskilda operativa program bör vara ett alternativ i regioner där ett subregionalt genomförande ger större mervärde än nationella och regionala program och där politiska organ har ingått partnerskap för genomförandeändamål. När det gäller gränsöverskridande program begär parlamentet att gränsöverskridande grupperingar ska göras delaktiga i utformningen av de operativa programmen i enlighet med förordningen om en europeisk gruppering för territoriell sammanhållning (EGTS).

13. Europaparlamentet framhåller den nyckelroll som innehas av stadsområden och stadsregioner, inklusive huvudstäder och deras regioner – i uppnåendet av Europa 2020-strategins ekonomiska, miljömässiga och sociala mål. Parlamentet stöder den dynamiska process inom de integrerade tätortsprogrammen som inleddes under föregående programperiod, och betonar vikten av de pågående experimenten på detta område. Enligt parlamentet behövs det stöd för modellkoncept och modellprojekt på grundval av platsbaserade, integrerade utvecklingsplaner och en för alla parter gynnsam uppvärdering av förbindelser mellan städer och de landsbygdsområden som är funktionellt knutna till dem. Parlamentet anser att större sammanhållning mellan dessa områden är av särskild betydelse i arbetet med de problem som finns i områden med missgynnade befolkningsgrupper. Parlamentet betonar i detta sammanhang att de största socioekonomiska skillnaderna ofta finns inom städerna och att det även finns städer med missgynnade stadsdelar och öar av fattigdom i rika regioner.

Tisdagen den 5 juli 2011

14. Europaparlamentet framhåller att städerna kan göra en central insats som centrum och drivkrafter för tillväxt i en viss region. Samtidigt påpekar parlamentet att bostadsområden på landsbygden måste ha möjlighet att medverka till integrerade lösningar för en viss funktionell geografisk enhet genom att främja partnerskap och nätverk. Parlamentet betonar de särskilda utmaningar som storstadsområdena ger upphov till på grund av sina komplicerade sociala, ekonomiska och miljörelaterade uppgifter. I detta sammanhang ser parlamentet landsbygdens och stadsnära områdens inneboende potential som en chans till utveckling även på andra håll, och inte bara kring stora tätortsområden och storstäder. Parlamentet ser vidare en möjlighet till ekonomisk utveckling för särskilt missgynnade områden genom att landsbygdsområdenas inneboende potential, inklusive deras miljö- och kulturvärden, tas till vara och beviljas stöd. Inom struktur- och sammanhållningspolitiken måste partnerskapen mellan landsbygdsregioner och stadsområden handla mer om att skapa samma sociala och ekonomiska förutsättningar för utveckling och livskvalitet på landsbygden. Med tanke på att städerna har ett dynamiskt inflytande på den ekonomiska utvecklingen i regionerna och stimulerar ekonomin i omgivande landsbygdsområden uppmanar parlamentet medlemsstaterna att säkra de resurser som krävs för att genomföra nödvändiga stads- och förortsprojekt.

15. Europaparlamentet ställer sig avvisande till obligatoriska kvoter, särskilt för nationell programfördelning (ESF/Eruf), lokal utveckling och stadsutveckling, landsbygden och andra tätortskategorier eller funktionella områden, eftersom detta skulle kunna leda till en större kritisk massa av ingripanden. Parlamentet anser att alternativet att redan i de operativa programmen göra det obligatoriskt att fastställa vilka städer och områden som är stödberättigade alltid bör prioriteras när denna metod ger ett garanterat mervärde och koncentrerat stöd och att detta måste förhandlas fram på grundval av principerna om flernivåstyrning. Parlamentet anser att medlemsstaterna och regionerna bör ges större ansvar att själva anordna konkurrens- och resultatnriktade urvalsförfaranden även i detta avseende.

16. Europaparlamentet betonar att vissa regiontyper inte får prioriteras ensidigt inom struktur- och sammanhållningspolitiken. Enligt parlamentet måste mer vikt läggas på de lokala socioekonomiska och miljömässiga sammanhangen i samband med partnerskap mellan landsbygdsregioner och stadsområden.

17. Europaparlamentet framhåller att sammanhållnings- och strukturstödet även bör beakta de utbildnings-, kultur- och socialpolitiska utmaningarna i Europa 2020-strategin, samtidigt som EU:s övergripande mål om ekonomisk, social och territoriell sammanhållning enligt Lissabonfördraget samt respekten för subsidiaritetsprincipen måste efterlevas. En fullständig europeisk integration av motsvarande politikområden skulle enligt parlamentet dock misslyckas av finansiella skäl, och därför krävs fler platsbaserade lokala modellstrategier för utveckling med respekt för behörighetsområden på nationella och regionala nivåer.

18. Europaparlamentet understryker likaså att sammanhållningspolitiken inte får bli ett verktyg eller instrument för sektorsinriktade frågor, t.ex. FoU-politik, industriell innovation eller klimatpolitik. Detta skulle innebära att sammanhållningspolitikens viktigaste mål riskerar att urvattnas och göra den mindre effektiv för att främja regionernas utvecklingspotential, vilket är nödvändigt för att de minst gynnade regionerna ska kunna närma sig de mest utvecklade.

19. Europaparlamentet kräver särskilt mot bakgrund av den nödvändiga omläggningen till förnybara energikällor och klimatdebatten att sammanhållningspolitiken i större utsträckning ska bidra till skyndsamt utbyggnad av miljöteknik och förnybar energi. Detta bör vara en av de prioriterade åtgärderna om tillräckliga medel finns tillgängliga i programmen och om en inriktning på förnybar energi ger ett europeiskt mervärde, på grundval av planer för decentraliserade energikoncept med effektiv lagringsteknik i regionerna. Parlamentet instämmer i att det regionala näringslivets potential bör tas tillvara.

20. Europaparlamentet inser strukturfondernas potential att stödja investeringar i energiinfrastruktur, vilket dock främst måste göras i regioner där de marknadsekonomiska energiförsörjningslösningarna av politiska och geografiska skäl är mycket begränsade. Dessutom måste stödet från strukturfonderna enligt parlamentets mening alltid kopplas till förstärkningen av den inre energimarknaden och försörjningstryggheten samt till principen om delegering av medelansvar.

Tisdagen den 5 juli 2011

21. Europaparlamentet anser även att EU har ett sammanhållningspolitiskt ansvar för att täppa till luckor och avskaffa flaskhalsar vid viktiga europeiska trafikknutpunkter i ett TEN-kärnnät, särskilt i de gränsregioner som hittills varit starkt eftersatta på detta område.

22. Europaparlamentet betonar att de transeuropeiska transportnäten spelar en avgörande roll för sammanhållningen i de europeiska regionerna och att utbyggnaden av och tillgången till TEN-infrastrukturer, havsmotorvägar och klassificerade Europavägar måste intensifieras, särskilt i gränsregionerna och de yttersta randområdena. Parlamentet kräver att alla nödvändiga åtgärder vidtas för att garantera att det finns tillräcklig finansiering för prioriterade projekt inom det transeuropeiska transportnätet och att projekten genomförs i tid. Parlamentet föreslår därför att viss gränsöverskridande infrastruktur ska betraktas som prioriterade stödprojekt i anslutning till mål 1, 2 och 3. Parlamentet anser att det måste finnas en obligatorisk rättighet att lägga fram det första förslaget på regional nivå för denna typ av åtgärder och att gränsregioner och lokala myndigheter måste garanteras jämlikt deltagande i planeringen.

23. Europaparlamentet stödjer genomförande med nationella medel, med tanke på sådana åtgärders mervärde när det gäller att stärka den regionala konvergensen, den territoriella sammanhållningen och utvecklingen av verksamheter som turism, som är viktiga för avsidens belägna områden, t.ex. öar.

24. Europaparlamentet stöder den ekonomiska utvecklingen och sysselsättningen i små och medelstora företag och mikroföretag. Parlamentet vill därför att huvuddragen i småföretagsakten för Europa, dvs. "tänk småskaligt först" och den så kallade engångsprincipen, ska betraktas som en av grunderna för sammanhållningspolitiken. Parlamentet anser att medlemsstaterna och regionerna bör tillämpa dessa principer när de utarbetar sina operativa program.

Programplaneringens målstrukturer och ramar

25. Europaparlamentet betonar att de centrala delarna av Europa 2020-strategin (innovation, utbildning, energi, miljö, sysselsättning, konkurrenskraft, kompetens, fattigdomsminskning) redan ingår i sammanhållnings- och strukturpolitiken. Parlamentet anser att Europa 2020-utmaningarna går utmärkt att integrera i de tre etablerade målstrukturerna (konvergens, regional konkurrenskraft och sysselsättning samt europeisk territoriell utveckling).

26. Europaparlamentet betonar att investeringar i innovation och utbildning kan stimulera tillväxten. Parlamentet framhåller emellertid att dessa investeringar måste stödjas effektivt av relevant infrastruktur (transporter, Internet via bredband och energi) och behöriga organ (en lämplig kombination av offentliga investeringar, finanspolitisk konsolidering med makroekonomiska åtgärder, e-myndighetstjänster samt gränsöverskridande lärande).

27. Europaparlamentet anser att även utveckling av grundinfrastruktur måste anses vara förenlig med Europa 2020-strategin, eftersom det krävs konkurrenskraftiga transport-, energi- och kommunikationsnät och infrastruktur för avfallshantering för att konvergensregionerna ska kunna bidra till uppnåendet av Europa 2020-målen. Därför måste de här målen enligt parlamentets mening i viss mån kunna tolkas just med hänsyn till de svagare och mest behövande regionerna.

28. Europaparlamentet betonar att Europeiska socialfonden (ESF) är det viktigaste instrumentet för att genomföra den sociala dimensionen i Europa 2020-strategin och att ESF på ett väsentligt sätt kan bidra till att nå de viktigaste prioriteringarna i denna strategi, dvs. sysselsättning, omställning till en hållbar ekonomi, färre skolavhopp, bekämpning av fattigdom, diskriminering och social utestängning samt tillhandahållande av lösningar på de olika sociala situationer som människor befinner sig i. Parlamentet framhåller att andra sociala indikatorer skulle vara användbara i swot-analysen, utöver BNP.

29. Europaparlamentet anser att ESF är absolut nödvändig för sammanhållningspolitiken och har potential att stärka dess bidrag till målen i Europa 2020-strategin, inklusive på området för hållbar tillväxt genom att ge stöd till små och medelstora företags skapande av gröna jobb.

Tisdagen den 5 juli 2011

30. Europaparlamentet anser att kampen mot diskriminering på arbetsmarknaden, oavsett om det handlar om kön, sexuell läggning, etnicitet, ålder, funktionsnedsättning eller bostadsort, är avgörande för att främja genuint lika villkor. För att nå Europa 2020-strategins sysselsättningsmål måste sysselsättningsgraden bland kvinnor öka, och därför måste hindren för kvinnors deltagande på arbetsmarknaden bekämpas fullt ut

31. Europaparlamentet anser att BNP måste förbli det centrala kriteriet för bestämning av prioriterade utvecklingsområden (mindre än 75 procent av EU:s genomsnittliga BNP per capita) och i förekommande fall av stater som får bidrag från sammanhållningsfonden (mindre än 90 procent av EU:s genomsnittliga BNI per capita). Europaparlamentet anser att de ansvariga nationella och regionala enheterna – på lämplig beslutsnivå för respektive mål och på ett sätt som speglar de geografiska koncentrationerna – bör få besluta om ytterligare indikatorer, som bör överenskommas i partnerskapsavtalen för utveckling och investeringar och som kan mäta deras sociala, ekonomiska, miljömässiga, demografiska och geografiska utmaningar.

32. Europaparlamentet kräver att sammanhållningspolitiken i enlighet med Lissabonfördraget även i fortsättningen främst ska inriktas på de regioner som uppvisar störst eftersläpning. Enligt parlamentet måste de mest behövande regionerna inom ramen för mål 1 (konvergens) tilldelas en andel som står i proportion till utvecklingsproblemen.

33. Europaparlamentet vill se en begränsning av stödperioden för regioner som efter ett flertal programperioder med maximalt stödbelopp fortfarande inte lyckats uppnå någon nämnvärd ekonomisk, social eller miljömässig förbättring.

34. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att inför nästa programperiod lägga fram ett förslag om anpassningsbart, kraftfullt och proportionerligt övergångsstöd till regioner som inte längre omfattas av konvergenskriterierna, så att deras särskilda situation kan hanteras, samt till regioner med en BNP per capita på 75–90 procent av EU-snittet, detta i form av en mellankategori, så att man undviker olika behandling av regioner som befinner sig i likartade situationer. Parlamentet anser att denna speciella lösning måste ersätta dagens utfasnings- och infasningssystem så att man skapar ett rättvist system som bättre motverkar den ekonomiska och finansiella krisens negativa effekter på regionerna och samtidigt stärker rättvisan och solidariteten, som är grundläggande värderingar i sammanhållningspolitiken. Dessa övergångs-åtgärder inför nästa programperiod bör inte införas på bekostnad av dagens konvergensregioner (mål 1) och konkurrenskraftsregioner (mål 2) eller det europeiska territoriella samarbetet (mål 3).

35. Europaparlamentet anser att mål 2 (regional konkurrenskraft och sysselsättning) måste stärkas med sin övergripande karaktär och förmåga att uppnå resultat inom ett begränsat antal EU-prioriteringar, exempelvis stöd till små och stora företag, gröna innovationer, lokala ekonomier, utbildning, infrastruktur, hållbar rörlighet, förnybar energi och energiförsörjning, resurseffektivitet och social integration. Parlamentet framhåller att det är nödvändigt att behålla och vidareutveckla det beprövade system som går ut på att mer utvecklade regioner kan åtgärda regionala strukturella brister, minska geografiska skillnader, bidra till allmänna EU-mål och möta framtida utmaningar när de använder strukturer som kan reagera på förändrade omständigheter på ett flexibelt sätt, bland annat innovationskluster och konkurrens om stödmedel i dessa regioner. Parlamentet efterlyser ytterligare åtgärder för områden som är hårt drabbade av strukturella förändringar, vilket skulle kunna bidra till att förbättra den socioekonomiska situationen och infrastrukturen. Parlamentet konstaterar att strategierna i dessa fall bör utformas med tillräcklig flexibilitet så att man kan ta hänsyn till problemen och särdragen i varje region.

36. Europaparlamentet kräver åtgärder för att se till att alla utvecklade regioner kan modernisera sitt sociala och ekonomiska kapital och ta itu med särskilt missgynnade områden och otillräcklig ekonomisk utveckling.

37. Europaparlamentet är övertygat om att man måste stärka insatserna inom mål 3 (europeiskt territoriellt samarbete) vid alla inre gränser i EU och på alla tre samarbetsnivåer (gränsöverskridande, interregional, transnationell), och begär att strukturfondernas andel höjs till 7 procent. Parlamentet begär att tilldelningen av medel för varje program för territoriellt samarbete ska ske på grundval av harmoniserade

Tisdagen den 5 juli 2011

kriterier, så att behoven och särdragen i varje territorium och geografiskt område kan tillgodoses på ett strategiskt och integrerat sätt. Parlamentet betonar gränsregionernas betydelse för att uppnå Europa 2020-målen och anser att det krävs en starkare samordning mellan de transeuropeiska näten, framför allt för transport och energi, och gränsöverskridande infrastruktur, och att stödet till dessa nät måste öka i linje med europeiska prioriteringar. Parlamentet efterlyser därför extra finansiering till alla gränsregioner. Parlamentet efterfrågar en förenkling av genomförandebestämmelserna för mål 3-programmen i enlighet med proportionalitetsprincipen samt utveckling av en gemensam uppsättning bestämmelser om stödberättigande, eftersom sådana åtgärder är förutsättningar för att programmen ska bli mer effektiva och synliga. Parlamentet påpekar att de lokala beslutsfattarnas nära medverkan är en förutsättning för att programmen ska förankras och bli framgångsrika.

38. Europaparlamentet anser att europeiska grupperingar för territoriellt samarbete (EGTS) är ett unikt och ytterst värdefullt instrument för territoriellt styre som tillgodoser behoven av strukturerat samarbete. EGTS bör därför främjas som verktyg för att inrätta ett system för gränsöverskridande styrning och för att skapa egenansvar för olika politiska åtgärder på regional och lokal nivå.

39. Europaparlamentet motsätter sig bestämt varje förslag om en nationalisering eller sektorisering av sammanhållningspolitiken. Europaparlamentet anser att nya temafonder (klimat, energi, transporter) skulle urholka den etablerade principen om delad förvaltning och integrerade utvecklingsprogram, och att sådana fonder äventyrar möjligheten till synergier, effektiviteten i insatserna och därmed den regionala medverkan vid genomförandet av Europa 2020-målen.

40. Europaparlamentet insisterar på att Europeiska socialfonden även fortsättningsvis måste vara en del av sammanhållningspolitiken, eftersom detta är det enda sättet att utveckla och genomföra integrerade strategier för bemästrande av ekonomiska och sociala problem.

41. Europaparlamentet stöder kommissionen i dess mål att göra ESF starkare, effektivare och synligare. Parlamentet uppmanar därför kommissionen och medlemsstaterna att nå enighet i förhandlingarna om vilket belopp ESF måste bidra med i strukturfonderna.

42. Europaparlamentet anser att Europeiska socialfondens effektivitet i första hand bör ökas med hjälp av incitament, snarare än sanktioner.

43. Europaparlamentet betonar att den ekonomiska krisen har gjort det ännu mer angeläget med åtgärder inom de sektorer som Europeiska socialfonden har som sina målområden, i synnerhet sysselsättningsfrämjande åtgärder samt insatser för omskolning, social integration och fattigdomsbekämpning.

44. Europaparlamentet vidhåller att ESF är ett betydelsefullt stöd för arbetsmarknadspolitiken, exempelvis förebyggande och lokal politik såväl som politik för att få in ungdomar på arbetsmarknaden och minska arbetslösheten. Parlamentet betonar att medlemsstaterna bör använda ESF för att investera i ny kompetens, utbildning (även i förskoleverksamhet), livslångt lärande, omskolning och yrkesmässig omskolning, samt understryker att ESF spelar en viktig roll för främjandet av alla aspekter av den sociala integrationen, även för de mest missgynnade och utsatta grupperna.

45. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att stärka ESF:s insatser för arbetsmarknadsintegration. Medlemsstaterna uppmanas att investera i barn från tidig ålder genom utbildning, och att i ett senare skede erbjuda skolbaserad vägledning som bygger på lokala och regionala möjligheter till sysselsättning och livslångt lärande för att arbetstagarna lättare ska kunna anpassa sin kompetens till kraven på arbetsmarknaden. Målinriktade åtgärder måste också sättas in mot ungdomsarbetslösheten och för att få bukt med fenomenet "fattiga arbetstagare". Dessutom måste skräddarsydda program inrättas för att stödja missgynnade och utsatta grupper såsom romer, invandrare, funktionshindrade och personer som lämnat skolan i förtid. Syftet med dessa åtgärder är att främja effektiv tillväxt som omfattar alla och en kunskapsbaserad ekonomi Europa.

Tisdagen den 5 juli 2011

46. Europaparlamentet vill att man inriktar sig på och ger ytterligare tekniskt stöd till sådana enheter som drabbats av djup fattigdom och präglas av en ofta spänd samexistens mellan majoritets- och minoritetskulturer på subregionala nivåer. Parlamentet anser att sådana subregionala enheter lätt kan bli kvar i djupa fattigdomsfickor och utsättas för segregering även inom regioner som inte nödvändigtvis släpar efter de statistiska genomsnitten. Parlamentet konstaterar att koncentrerade insatser bör göras för att utveckla dessa subregionala enheter.

47. Europaparlamentet välkomnar att man i somliga medlemsstater för programplaneringsperioden 2007–2013 för första gången inrättat målområdesövergripande operativa program inom ESF.

48. Europaparlamentet betonar att den ovärderliga erfarenheten från gemenskapsinitiativet Equal är av betydelse än i dag, särskilt kombinationen av lokala och regionala åtgärder och det EU-övergripande utbytet av bästa praxis.

49. Europaparlamentet framhåller synergieffekterna av integrerade lokala och regionala utvecklingsstrategier, särskilt då ESF och Eruf kombineras, och vill med hänsyn till den platsbaserade integrerade utvecklingsplaneringen att det ska finnas gemensamma bestämmelser om stödberättigande och att möjligheterna till korsfinansiering mellan de båda fonderna ska ökas och underlättas. Parlamentet stöder införandet av fondövergripande operativa program, vilket ytterligare skulle underlätta integrerade strategier. Parlamentet efterlyser dessutom ökade synergieffekter mellan EUF och Eruf.

50. Europaparlamentet efterlyser ökad integration av sektorspolitiken (transport, energi, forskning, miljö, utbildning) i sammanhållnings- och strukturpolitiken för att öka synergierna och därmed förbättra effektiviteten och samordningen mellan strukturfonderna, skyddet av kritisk infrastruktur samt ramprogrammen för forskning och utveckling. Parlamentet anser att en gemensam planering för flera fonder skulle kunna bidra till att man arbetar mer integrerat, vilket skulle öka effektiviteten och samspelet mellan de olika fonderna. Parlamentet ser nationella/regionala utvecklingspartnerskap som ett lämpligt instrument för att sammanföra de olika politikområdena, och understryker i detta sammanhang behovet av att fastställa tydliga mål och utvärdera om dessa mål uppnåtts i medlemsstaterna.

51. Europaparlamentet föreslår att forsknings- och utvecklingspolitiken ska ges en territoriell dimension. Parlamentet framhåller därför betydelsen av att anpassa sammanhållnings-, forsknings- och innovationspolitiken till regionernas specifika behov, eftersom det är mycket viktigt att regionala och lokala myndigheter blir mer delaktiga i utformningen och genomförandet av regionala utvecklingsfonder och forsknings- och innovationsprogram på grund av att det är omöjligt att tillämpa samma utvecklingsstrategi på alla regioner.

52. Europaparlamentet vill se en gemensam strategisk ram för Eruf, ESF, Sammanhållningsfonden, ramprogrammen, EJFLU och EFF för programperioden efter 2013. Modellen med en harmoniserad regleringsform (förvaltning, stödberättigande, revision och rapporteringskrav) måste enligt parlamentet förstärkas med en gemensam ramförordning. Parlamentet understryker i detta avseende betydelsen av olika anslag som tillsammans och på ett smidigt sätt bidrar till att uppnå resultat. Parlamentet uppmanar kommissionen att göra nödvändiga justeringar så att relevanta anslag när detta är möjligt kan komplettera varandra.

53. Europaparlamentet anser att rådet och parlamentet bör anta en ny gemensam strategisk ram enligt det ordinarie lagstiftningsförfarandet på grundval av artikel 177 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt.

54. Parlamentet anser att Europeiska socialfonden måste integreras i den gemensamma strategiska ramen, samtidigt som dess egna verksamhetsregler och verksamhetsbestämmelser bevaras och tillräckliga resurser tillhandahålls. Kommissionen uppmanas att stärka ESF:s roll, höja dess profil och förenkla dess mekanismer för budgetkontroll genom att införa enkla och effektiva samarbetsförfaranden mellan förvaltningsmyndigheterna och enheterna för budgetkontroll.

Tisdagen den 5 juli 2011

55. Europaparlamentet anser att man bör överväga att återintegrera de regionalt inriktade EJFLU-programmen (de nuvarande stödformerna 3 och 4) i denna strategiska ram, men motsätter sig att en sådan återintegrering leder till att medlen till Eruf och EJFLU minskar. Europaparlamentet kräver att bindande mål för medlemsstaterna och regionerna fastställs så att harmoniserade administrativa strukturer kan skapas för EU:s strukturfonder och de regionalt inriktade programmen för landsbygdsutveckling.

56. Europaparlamentet efterlyser en översyn av förordningen om gränsöverskridande samarbete vid unionens yttre gränser och de nuvarande europeiska grannskaps- och partnerskapsinstrumenten, så att de berörda fonderna kan integreras i mål 3 (europeiskt territoriellt samarbete).

57. Europaparlamentet välkomnar målen i de partnerskapsavtal för utveckling och investeringar som kommissionen föreslår ska upprättas mellan EU och medlemsstaterna istället för de nationella strategiska referensramar som tidigare förberetts för enskilda medlemsstater. De viktigaste investeringsprioriteringarna måste enligt parlamentet inriktas på genomförandet av Europa 2020-strategin och uppnåendet av ytterligare sammanhållningsmål. Hur ansvarsfördelningen mellan de olika medverkande nivåerna konkret ska se ut måste enligt parlamentet klargöras utan dröjsmål, samtidigt som nationella, regionala och lokala befogenheter måste respekteras i enlighet med subsidiaritetsprincipen. Parlamentet efterfrågar ett tydligt åtagande om lämplig partsmedverkan i partnerskapsavtalen för utveckling och investeringar.

58. Europaparlamentet delar uppfattningen att de operativa programmen bör finnas kvar som ett viktigt instrument för att omsätta de strategiska dokumenten i konkreta investeringsprioriteringar och efterlyser tydliga och mätbara mål för detta.

59. Europaparlamentet vill att det ska bli obligatoriskt att, i enlighet med det konstitutionella och institutionella systemet i varje enskild medlemsstat, göra regionala och lokala myndigheter och sammanlutningar av sådana delaktiga i alla faser av sammanhållningspolitiska beslut (strategisk planering, fastställande av och förhandling om partnerskapsavtal om utveckling och investeringar, operativa program, övervakning och utvärdering). Parlamentet anser att formuleringar om detta måste föras in i strukturfonds-förordningarna.

60. Europaparlamentet anser att alla nya strategier för utnyttjande av ESF kommer att bli mer effektiva om de involverar de regionala och lokala förvaltningsnivåerna, som kan anpassa de strategiska målen till regionernas särdrag genom en strukturerad dialog med samtliga berörda parter.

61. Europaparlamentet stöder kommissionens förslag om ett system med tematiska prioriteringar. Ju lägre utvecklingsnivå en medlemsstat eller region har, desto mer omfattande bör en sådan prioriteringslista vara. De regionspecifika utvecklingsbehoven måste beaktas, och man måste se till att det tematiska upplägget vid planeringen av struktur- och sammanhållningsfonderna inte får tillämpas till nackdel för det integrerade platsbaserade upplägget.

62. Europaparlamentet uppmanar medlemsstaterna att, om det skulle fastställas vissa bindande prioriteringar för samtliga medlemsstater, se till att dessa prioriteringar bland annat omfattar innovation, infrastruktur, transport och resurshantering. Samtidigt bör det finnas visst handlingsutrymme med hänsyn till programmets omfattning, utgångsläget i respektive region och de resultat som ska uppnås, så att prioriteringarna kan anpassas till de särskilda behoven i varje region. Parlamentet betonar att det i detta sammanhang är fråga om innovation i vidare bemärkelse enligt flaggskeppsinitiativet Innovationsunionen. Parlamentet konstaterar att små och medelstora företag är den viktigaste källan till arbetstillfällen i EU och en grogrund för affärsidéer. Parlamentet betonar att stödet till små och medelstora företag måste fortsätta och förstärkas med hänsyn till den viktiga roll dessa kan spela i genomförandet av Europa 2020-strategin. När det gäller Innovationsunionen bör begreppet innovation ges en bred tillämpning, samtidigt som man fortsätter att underlätta de små och medelstora företagens tillgång till finansiering. Parlamentet anser att det måste vara möjligt att på frivillig basis och i enlighet med subsidiaritetsprincipen föreslå och genomföra ytterligare prioriteringar. Parlamentet kräver att de föreslagna prioriterade områdena bland annat ska omfatta energi, utbildning och fattigdomsbekämpning.

Tisdagen den 5 juli 2011

63. Europaparlamentet anser att programstarten inte får försenas och att besluts- och utvärderingsprocesserna i princip måste gå snabbare. Detta är synnerligen viktigt särskilt för små och medelstora företag. Parlamentet kräver dessutom bättre tekniska förutsättningar för de medverkande administrativa myndigheterna och att dessa ska bli mer sammanflätade, att kraven på offentliggörande ska minska och att tidsfristerna för ingivande av anbud ska bli betydligt kortare. Parlamentet uppmanar kommissionen att utvärdera om pilotområden kan inrättas för att prova ut nya förordningar i liten skala innan de blir tillämpliga på övriga regioner, så att man kan upptäcka eventuella problem i genomförandet.

Incitament, villkorlighet, resultatriktning, medfinansiering och finansieringsalternativ

64. Europaparlamentet anser att utbetalningen av stödmedel inom partnerskapen för utveckling och investeringar måste kopplas till vissa förhandsvillkor inom ramen för en dialog mellan kommissionen och medlemsstaterna. Dessa förhandsvillkor måste innebära att medlemsstaterna tvingas genomföra reformer, så att man ser till att pengarna används effektivt inom områden direkt kopplade till sammanhållningspolitiken. Om nödvändigt bör medlemsstaterna uppmanas att göra detta och utbetalningen av pengarna bör vara beroende av dessa villkor. Parlamentet anser att aktörer som medverkar i förvaltningen av de operativa programmen måste ges möjlighet att påverka villkoren. Parlamentet anser att det framför allt bör finnas en koppling till ett korrekt genomförande av redan överenskommen EU-lagstiftning (när det gäller t.ex. prisregleringar, upphandlingar, transport, miljö, hälsa etc.), så att man kan undvika oegentligheter och säkra effektivitet. Parlamentet anser emellertid inte att medlemsstaterna bör avkrävas några grundläggande sociala eller ekonomiska reformer. Alla villkor bör till fullo överensstämma med subsidiaritets- och partnerskapsprinciperna.

65. Europaparlamentet anser att nya villkor inte får leda till extra administrativa bördor för de berörda aktörerna. Parlamentet förespråkar att man utvecklar enhetliga standardsystem för villkoren för både Eruf och ESF, som även ska kunna utvärderas objektivt.

66. Europaparlamentet anser att kommissionen har ansvar för fastställandet och övervakningen av villkoren, och efterfrågar handlingsplaner för detta för medlemsstaterna och regionerna.

67. Europaparlamentet välkomnar kommissionens förslag om att sammanhållningspolitiken ska göras mer resultatriktad med hjälp av på förhand fastställda mål och indikatorer. Parlamentet betonar att det då endast får bli fråga om ett mindre antal tydligt definierade och mätbara indikatorer, som måste ha ett direkt orsak-verkansamband med stödet och som man ska enas om tillsammans med regionerna/medlemsstaterna. Parlamentet anser dock att samtliga verktyg och kriterier som föreslås för att mäta resultatet även i fortsättningen bör baseras på ett kvalitetsinriktat förhållningssätt till programmen.

68. Europaparlamentet anser att de indikatorer som avgör regionernas finansiering ur strukturfonderna och Sammanhållningsfonden måste bygga på Eurostats färskaste statistikuppgifter, så att fullständig hänsyn tas till den ekonomiska och sociala situation som råder i regionerna till följd av krisen.

69. Europaparlamentet efterlyser ökad effektivitet och öppenhet vad gäller ESF i form av mer resultat-inriktade åtgärder, och vill därför att man på förhand fastställer tydliga och mätbara mål och resultatindikatorer, som är direkt kopplade till finansieringens syfte och som framför allt mäter hur man lyckats med att bekämpa fattigdom och social utestängning och med att integrera människor i högkvalitativa arbetstillfällen. Parlamentet anser att berörda aktörer på alla förvaltningsnivåer måste involveras vid fastställandet av dessa mål och indikatorer, som bör definieras i god tid innan stödet påbörjas så att både medlemsstaterna och kommissionen kan utvärdera de resultat som uppnåtts och använda erfarenheten under nästa planeringsfas. Parlamentet stöder kommissionens förslag om att fördelningen av bidrag från ESF ska vara avhängig av på förhand fastställda villkor, inklusive ett krav på genomförande av EU-lagstiftning och EU-mål som är avgörande för att ESF:s insatser ska lyckas, samt av strukturella reformer och

Tisdagen den 5 juli 2011

tillräckliga administrativa resurser. Parlamentet betonar att en resultatriktning inte får leda till att småskaliga stödmottagare missgynnas och att dessa inte heller får drabbas av nya hinder i fråga om tillgång eller utsätts för nya risker.

70. Europaparlamentet ser offentlig och privat medfinansiering som en av sammanhållningspolitikens grundläggande principer. Parlamentet anser att den maximala EU-finansieringsandelen måste ses över så att den i högre grad styrs av faktorer som regional utvecklingsnivå, det europeiska mervärdet och olika åtgärds-typer och kan anpassas till dessa faktorer genom att höjas eller sänkas.

71. Europaparlamentet uppmanar medlemsstaterna och regionerna att vara förutseende och planera in medel för medfinansiering och underlätta sådan finansiering genom olika finansieringslösningar.

72. Europaparlamentet anser att man vid direkta driftsstöd måste beakta att sammanhållningspolitiken, i synnerhet när det gäller större företag, ofta finansierar sådant som skulle ha genomförts ändå, i stället för att göra verklig skillnad för utvecklingen på orten. Parlamentet kräver därför att stödet till privata företag ska vara inriktat på investeringar i forskning och utveckling och att det ska ges indirekt via infrastrukturstöd i högre grad än vad som är fallet i dag. Dessutom kräver parlamentet att strukturfondsförordningen ska innehålla en tydlig bestämmelse om att ingen EU-finansiering får gå till företagsomlokaliseringar inom EU, att tröskeln för granskning av sådana investeringar ska sänkas rejält, att stora företag ska undantas från direkta subventioner och att operationernas varaktighet ska begränsas till tio år.

73. Europaparlamentet är medvetet om den hävstångseffekt och den rörlighetspotential som nya finansieringsinstrument erbjuder. Parlamentet stöder generellt ökad lånefinansiering och anser att användningen av revolverande finansieringsinstrument måste utvidgas till stödområden som visar sig vara lämpliga. Parlamentet kräver därför förenklingar och ökad rättssäkerhet under hela stödperioden och vill att det upprättas ett EU-register som anger vilka projekt som får lån och vilka som får bidrag. Parlamentet påpekar att instrumenten måste vara anpassningsbara för att de säkert ska vara praktiska och genomförbara för alla regioner och städer. Ansvaret för hur medlen används bör senast efter stödperiodens utgång överföras till medlemsstats- eller projektnivå. Under den innevarande perioden har inte alla medlemsstater infört en decentraliserad strategi för hanteringen av finansieringsinstrument som Jessica. Parlamentet betonar behovet av direkt tillgång för städer.

74. Europaparlamentet framhåller att det även fortsatt måste vara möjligt med bidrag, och att det måste åligga de lokala aktörerna att utforma en lämplig finansieringsmix i enlighet med de regionala behoven.

75. Europaparlamentet anser att Europeiska investeringsbanken (EIB) måste inta en starkare roll i samband med finansiering av TEN-infrastruktur. Enligt parlamentet bör det tas fler initiativ till lösningar såsom självbärande offentlig-privata partnerskap. Parlamentet självt har i princip ett betydande ansvar för att garantera öppenhet i detta sammanhang, liksom för beslutsfattande och övervakning.

76. Europaparlamentet ser positivt på det effektiva samarbetet mellan EIB och kommissionen om genomförandet av de tre gemensamma initiativen Jessica, Jeremie och Jasmine, ett samarbete som kommer att ge en effektivare sammanhållningspolitik med större genomslagskraft och bättre fungerande strukturfonder. Parlamentet uppmanar kommissionen att fortsätta att aktivt ta olika initiativ tillsammans med EIB, i synnerhet inom sammanhållningspolitiken, och att garantera ekonomiskt stöd till små och medelstora företag.

77. Europaparlamentet ser globala bidrag på subregional nivå som ett lämpligt instrument för utformning av oberoende innovationsstrategier i enlighet med EU:s regionalpolitiska målsättningar.

78. Europaparlamentet avvisar dock kvoteringar eller förpliktelser i samband med globala stöd, eftersom sådana villkor kan gå stick i stäv med de överordnade prioriteringar som fastställts specifikt efter regionernas behov.

Tisdagen den 5 juli 2011

Budget, finansiella förfaranden, minskad byråkrati, budgetdisciplin och finansiell kontroll

79. Europaparlamentet anser att systemet med sjuåriga programperioder för sammanhållningspolitiken har visat sig vara lämpligt och bör vara kvar åtminstone fram till slutet av nästa programplaneringsperiod (2020). Parlamentet vill dock att det inrättas ett system för snabbare strategisk omvärdering av grundförutsättningarna, så att EU ännu snabbare och på ett mer flexibelt sätt kan reagera på exceptionella händelser (t.ex. finanskriser, energikriser och naturkatastrofer).

80. Europaparlamentet vill framhålla att EU:s budget enligt nuvarande utformning och dess tilldelningsmekanismer, med de fondförordningar som den baseras på, har visat sig vara väl lämpade just för att genomföra sammanhållningspolitiken. Ändringar behövs enligt parlamentets mening därför bara i de fall där det framkommit att förfarandena inte fungerar som de ska eller att de strider mot gällande budgetförordning. Parlamentet stöder i detta sammanhang kommissionens förslag om harmonisering av bestämmelserna för alla fonder som är tillgängliga för regional utveckling. Parlamentet anser dock att största försiktighet måste iaktas vid varje ändring av etablerade och beprövade strukturer, oavsett hur liten ändringen är, för att undvika störningar och osäkerhet hos de nationella och regionala förvaltningsorganen och en tyngre byråkratisk börda för stödmottagarna, särskilt sådana med små strukturer och begränsad kapacitet.

81. Europaparlamentet bedömer att det säkert går att integrera målsättningarna i Europa 2020-strategin i redan befintliga mål- och fondstrukturer. Parlamentet motsätter sig en indelning av EU-budgeten enligt sådana teoretiska tillväxtbegrepp som "smart", "inkluderande" eller "hållbar" samt en uppsplittring av sammanhållningspolitiken på flera olika budgetposter. Denna politik bör ha sin egen post i EU-budgeten.

82. Europaparlamentet ser sammanhållningspolitiken efter 2013 som en potentiellt ännu viktigare bidragande faktor till fortsatt och hållbar utveckling av EU:s regioner och som ett avgörande politikområde för ett sektorsövergripande genomförande av Europa 2020-strategin, och kräver därför att den får minst samma budgetanslag.

83. Europaparlamentet påminner om att Europeiska revisionsrätten under många år har rapporterat att felfrekvensen för utbetalningar inom sammanhållningspolitiken överstiger 5 procent, men noterar att felfrekvensen gått ned från 11 procent, vilket var felfrekvensen vid det förra ansvarsfrihetsförfarandet enligt revisionsrättens årsrapport, och att tillsyns- och kontrollsystemen endast till viss del är ändamålsenliga. Parlamentet begär även att metoden för beräkning av fel klagörs, eftersom avvikelser i siffror som lämnats av revisionsrätten och av kommissionen leder till förvirring och misstro mot officiella siffror.

84. Europaparlamentet efterlyser strängare bestämmelser för övervakning av oegentligheter i användningen av strukturfonderna i fråga om medlemsstater som uppvisar betydande oegentligheter i användningen av sådana pengar. Parlamentet vill även se ett förfarande för att systematiskt stoppa eller tillfälligt avbryta betalningarna så snart det finns bevis för väsentliga brister i de ackrediterade myndigheternas funktion. Parlamentet kräver dessutom att överflödiga kontroller ska avskaffas i medlemsstater som har ett lämpligt system för förvaltning av medlen. Principerna om "förtroendekontrakt" och "gemensam revision" bör också genomföras i så hög grad som möjligt.

85. Europaparlamentet kräver av medlemsstaterna respektive de offentliga förvaltningarna att de ska utse de myndigheter eller enheter som ska ha ett totalansvar för att strukturfondsmedlen förvaltas korrekt.

86. Europaparlamentet ser årliga attesterade förvaltningsförklaringar från ledningsnivå inom den stödmedelförvaltande myndigheten (kostnadsställe/förvaltningsmyndighet) som ett lämpligt sätt att stärka rapporterings- och kontrollkedjan. Innehållsmässig korrekthet ska vara ett oeftergivligt krav i samband med sådana förklaringar, Parlamentet efterlyser därför ett sanktionssystem för falska förvaltningsförklaringar och stöder fortsatt syftet med nationella revisionsförklaringar.

Tisdagen den 5 juli 2011

87. Europaparlamentet räknar med att kommissionen från början av nästa programperiod tar ett större ansvar för att de nationella förvaltningsförfarandena förbättras. Förenklingar och förtydliganden måste omgående göras i stödprogrammets förvaltning, framför allt när det gäller ekonomisk förvaltning och finansiell kontroll. Parlamentet anser att kommissionen därför bör ansvara för att det utformas ackrediteringsförfaranden för nationella och federala förvaltningar och tillsynsorgan. Parlamentet anser att rätt till förenklad och mindre frekvent rapportering bör kopplas till välfungerande ackrediteringar och lägre fel-frekvens.
88. Europaparlamentet vill vidare se att kommissionens tillsynsroll förstärks genom tillämpning av automatiskt avbrytande och uppskov av utbetalningar så snart välgrundade belägg för en allvarlig brist i den ackrediterade myndighetens verksamhet uppdagas. Parlamentet uppmanar dessutom kommissionen att införa kraftfullare planer för att öka återvinningsgraden vid felaktiga utbetalningar.
89. Europaparlamentet anser att kontrollsystemet måste förenklas och antalet kontrollnivåer minskas samt att kommissionens och medlemsstaternas respektive ansvarsområden måste klargöras. Parlamentet efterlyser ett kontrollförfarande på endast en nivå, där medlemsstaterna ansvarar för projektinspektioner och kommissionen kontrollerar medlemsstaternas inspektionssystem.
90. Europaparlamentet anser att man för att förbättra effektiviteten inom de operativa programmen i högre grad bör använda sig av anbudsförfaranden när projekt ska väljas ut i regionerna.
91. Europaparlamentet efterlyser ökad användning av standardförfaranden med högre standardiserade enhetskostnader och schablonbelopp för allmänna omkostnader när detta system är lämpligt, i syfte att minska byråkratin. Proportionalitetsprincipen bör enligt parlamentet beaktas i större utsträckning, dvs. betydligt lägre rapporterings- och tillsynskrav bör gälla då mindre program genomförs.
92. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att årligen offentliggöra en "svart lista" över brister och/eller förseningar när det gäller rapporterings- och offentliggörandekraven och över avvikelser, missbruk och bedrägerier i samband med användningen av medel från strukturfonderna. Informationen bör specificeras efter medlemsland och fond.
93. Europaparlamentet är oroat över de administrativa svårigheter som hindrar småföretag och mindre organisationer från att utnyttja strukturfonderna. Parlamentet vill att bestämmelser och tekniska dokument görs så tydliga som möjligt.
94. Europaparlamentet kräver att förfaranden med årliga bokslut tillämpas även för fleråriga program under den nya programperioden.
95. Europaparlamentet anser att det behövs effektivare lösningar för e-förvaltning (enhetliga formulär) inom hela förvaltnings- och kontrollsystemet. Ett erfarenhetsutbyte mellan medlemsstaterna bör samordnas av kommissionen, och samarbetsmöjligheter i fråga om tillämpning bör skapas för förvaltnings- och kontrollorganen.
96. Europaparlamentet stöder kommissionens förslag att de nationella myndigheterna ska få ersättning först när EU-bidraget har betalats ut till stödmottagaren. Parlamentet menar att detta skulle påskynda stödutbetalningarna och utgöra ett avgörande incitament för sträng nationell granskning. Detta skulle i och för sig eventuellt kunna ge likviditetsproblem på medlemsstats- eller regionnivå, och parlamentet framhåller att åtgärder måste vidtas för att garantera att detta inte sker.

Tisdagen den 5 juli 2011

97. Europaparlamentet anser att kommissionens krav på att utbetalningar i högre grad ska kopplas till resultat är ologiskt, eftersom resultat endast kommer att uppnås först när finansieringen väl ägt rum. Parlamentet befarar att övervakningen i så fall skulle bli ytterst byråkratisk. Däremot är det tänkbart med krav som innebär att utbetalningen kopplas till att det kan styrkas att de anslagna projektmedlen är förenliga med exempelvis Europa 2020-strategin.

98. Europaparlamentet anser att även om återbetalning bör ske efter det att EU-medel har betalats ut till projekten, bör mottagarna inte belastas med extra bördor i form av räntenivåer som inte avspeglar den låga risken med sådana lån för banker eller andra finansinstitut.

99. Europaparlamentet efterlyser en diversifiering av sanktionsmekanismerna, t.ex. i form av ett system med förmåner för de medlemsstater som genomför sina projekt korrekt, i första hand genom lättnader i förvaltningskraven.

100. Europaparlamentet erinrar om att ESF till skillnad från andra strukturfonder är nära kopplad till de målgrupper som den stöder och att den därför måste vara utformad på ett sätt som passar många småskaliga lokala projekt. Medlemsstaterna bör uppmanas att utan dröjsmål tilldela projekten pengar så att inte mindre stödmottagare drabbas av problem. Parlamentet uppmanar kommissionen och medlemsstaterna att garantera flexibilitet i det finansiella genomförandet av programmen, ta hänsyn till proportionalitetsprincipen vad gäller tid, insatser och ekonomiskt bidrag när man fastställer kontroll- och revisions skyldigheter och att förenkla förfarandena och minska såväl den alltför stora administrativa bördan som andra hinder, vilket kommer att gagna projekten och de potentiella stödmottagarna och därigenom förbättra ESF:s möjligheter att bidra till uppfyllandet av EU:s mål om tillväxt och sysselsättning. Parlamentet uppmanar kommissionen att öka finansieringsalternativen för förvaltningsorgan och stödmottagare och att föreslå en möjlighet till standardkostnader parallellt med traditionell redovisning.

101. Europaparlamentet stöder kommissionens förslag om att de s.k. N+2- och N+3-reglerna systematiskt bör tillämpas i vissa situationer, möjligtvis på medlemsstaternas anslagsnivå, för att öka flexibiliteten, utom under det första finansieringsåret och utom i samband med gränsöverskridande program. Alla andra undantag från regeln om automatisk indragning bör endast återspegla en anpassning till den administrativa bördan till följd av nya bestämmelser om strategisk programplanering, resultatbaserad villkorlighet och efterhandsvillkor. Parlamentet stöder förslaget om att en N+3-regel ska tillämpas vid gränsöverskridande program, med tanke på att de språkliga och kulturella utmaningarna leder till en långsammare förvaltningsprocess. Detta skulle enligt parlamentet garantera en väl avvägd balans mellan högkvalitativa investeringar och ett friktionsfritt och snabbt genomförande av programmen.

Grannskaps- och utvidgningspolitiken

102. Europaparlamentet vill peka på den sammanhållningspolitiska betydelse som det europeiska grannskaps- och partnerskapsinstrumentet har för det gränsöverskridande samarbetet med länder utanför EU. Parlamentet noterar de nuvarande problemen med genomförandet av programmet och är övertygat om att det på sikt kommer att bli ytterst viktigt att programmen för gränsöverskridande samarbete inom ramen för det europeiska grannskaps- och partnerskapsinstrumentet återintegreras i sammanhållningspolitiken. Grannländernas infrastrukturella förbindelser (på t.ex. transport-, energi- och miljöområdet) ger positiva effekter även i EU:s gränsregioner, och parlamentet kräver att medel inom ramen för det europeiska grannskaps- och partnerskapsinstrumentet i högre grad ska inriktas på strategiska grundbehov när det gäller energiförsörjning och transportinfrastruktur. Parlamentet understryker den roll som makroregioner kan spela i detta sammanhang. Parlamentet uppmanar kommissionen att undersöka möjligheten att skapa större synergieffekter mellan de initiativ som är beroende av Eruf, föranslutningsinstrumentet, det europeiska grannskaps- och partnerskapsinstrumentet och Europeiska utvecklingsfonden (EUF). Parlamentet ber kommissionen vidare att utvärdera om de strukturer som redan existerar inom regionalpolitiken även kunde användas för förvaltningen av det europeiska grannskaps- och partnerskapsinstrumentet.

Tisdagen den 5 juli 2011

103. Europaparlamentet vill även betona den betydelse för sammanhållningen som EU:s utvidgningsprocess har genom instrumentet för stöd inför anslutningen, som bl.a. hjälper kandidatländerna att utforma sina sammanhållningsstrukturer såväl innehålls- som organisationsmässigt. Parlamentet framhåller genomförandeproblemen i medlemsstaterna. Parlamentet påminner om föranslutningsinstrumentets ursprungliga syften, särskilt de som var avsedda för kapacitets- och institutionsuppbyggnad och som stöd till kandidatländernas förberedelser för genomförandet av unionens sammanhållningspolitik, så att kandidatländerna skulle vara förberedda att till fullo genomföra unionens regelverk vid anslutningen. Parlamentet uppmanar kommissionen att kartlägga problemen med föranslutningsinstrumentets nuvarande funktion.

104. Europaparlamentet upprepar sitt krav om att utskottet för regional utveckling ska vara medansvarigt för den framtida utformningen av dessa instrument.

*

* *

105. Europaparlamentet uppdrar åt talmannen att översända denna resolution till rådet, kommissionen och ledarna för EU:s regioner och delstater.

EU:s budgetstöd till utvecklingsländer i framtiden

P7_TA(2011)0317

Europaparlamentets resolution av den 5 juli 2011 om EU:s budgetstöd till utvecklingsländer i framtiden (2010/2300(INI))

(2013/C 33 E/05)

Europaparlamentet utfärdar denna resolution

- med beaktande av de åtaganden om biståndsvolym, bistånd till Afrika söder om Sahara och biståndskvalitet som gjordes av G8 vid toppmötet i Gleneagles 2005 och vid alla senare G8- och G20-möten,
- med beaktande av FN:s millenniedeklaration av den 8 september 2000,
- med beaktande av Europeiskt samförstånd om utveckling ⁽¹⁾ och Europeiska unionens uppförandekod om komplementaritet och arbetsfördelning inom utvecklingspolitiken ⁽²⁾,
- med beaktande av Parisdeklarationen om biståndseffektivitet och handlingsprogrammet från Accra,
- med beaktande av artikel 208 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, som föreskriver: "Unionen ska ta hänsyn till målen för utvecklingssamarbetet vid genomförande av politik som kan påverka utvecklingsländerna",
- med beaktande av artikel 25.1 b i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1905/2006 av den 18 december 2006 om upprättande av ett finansieringsinstrument för utvecklingssamarbete ⁽³⁾,
- med beaktande av artikel 61.2 i Cotonouavtalet,

⁽¹⁾ EUT C 46, 24.2.2006, s. 1.

⁽²⁾ Rådets slutsatser 15.5.2007 (09558/2007).

⁽³⁾ EUT L 378, 27.12.2006, s. 41.